

5.

Nha Trang, thứ Tư 17/2/1982

Đọc một câu trong tập nhạc cũ, hay quá:

"Tình do Tâm ta mà sinh. Có khi Tình mất mà Tâm còn động vọng. Đến lúc Tâm bình an thì Tình kia cũng đoạn nối."

[]

Thơ Nguyễn Bính:

*"Có lần tôi thấy một người đi
Chẳng biết về đâu nghĩ ngợi gì
Chân bước một mình theo bóng lẻ
Một mình làm cả cuộc phân ly."*

[]

Nha Trang, thứ Năm 18/2/1982

Buổi sáng tỉnh dậy trong tâm trạng u hoài mang mang. Cuộn mình trong chăn mà suy nghĩ mông lung. Thật thì *Tâm* chưa định nên không có gì làm cho yên ổn được. Tôi vẫn còn những nỗi đau khi nghĩ đến Đan, nhưng tựu chung lại, tương lai mù mịt mới chính là nỗi đau vật lớn nhất. Tôi không biết phải làm gì những ngày sắp tới. Mười hai năm ra đời, chưa có thời gian nào "*không làm việc*" dù trong 12 năm ấy đã gặp biết bao cú *choque* đau thương.

Thời gian này, trống trải hoàn toàn trên mọi mặt. Âm nhạc không tìm ra chỗ đứng, văn chương không có để suy ngẫm, tình yêu bay mất, tiền bạc bấp bênh...

Tôi vẫn biết như mọi người đều biết, và như mẹ tôi thường nói, nếu không làm việc để kiếm tiền thì đời sống tôi vẫn không có gì thay đổi, nghĩa là mẹ tôi vẫn muốn tôi yên thân tính dưỡng bằng tiền trợ cấp của bà. Nhưng sao chỉ thoát nghĩ điều này, tôi đủ thấy chơi voi. Sự hoạt động đều đặn và thường xuyên một cách cụ thể mới là nhịp điệu giữ lại thăng bằng cho cái tâm hồn sôi nổi của tôi.

Lần đầu trong 12 năm, thời gian hiện tại này thiếu sót nhịp điệu đó, sao nghe thật kinh hoàng.

Buổi sáng trời mây xám mù mịt. Tôi vẫn yêu Nha Trang những lúc không gian dịu dàng như vậy. Trong căn phòng nhỏ xinh xắn của Túy Anh dành cho toàn quyền sử dụng, tôi như tìm thấy lại nỗi an bình tâm tưởng của quãng đời 1973 năm xưa ở Dalat. Đây mới chính là điều tôi thèm muốn, một nơi chôn để trú ẩn, một thứ Tara của *Scarlette* trong *Gone With The Wind*, một tổ ấm vừa đủ thích hợp để tôi nghiền ngẫm chính mình, chữa lành đôi cánh gãy.

Ôi! Chỉ vì tôi là đũa luôn luôn đập phá rồi xây dựng lại mọi thứ nên không bao giờ yên thân được với những gì an ổn trong hiện tại chung quanh.

[]

Nha Trang, thứ Sáu 19/2/1982

Đọc Kazantzaki:

" Trọn đời tôi có một chữ luôn luôn hành hạ đập quất tôi. Đó là chữ ĐI LÊN!"

[]

Nha Trang, đêm thứ Sáu 19/2/1982

9 giờ tối.

Một cách bất ngờ thú vị, trong phòng Túy Anh, tôi nghe lại được những âm thanh *piano* của anh Ngọc qua cuốn băng Mạnh thâu cho hai chúng tôi dịp tháng 10/1976 tại nhà hấn ở Sài Gòn. Những bài *tango*, những *Sombre Dimanche*, *Hương Xưa*, *Charade*... vang lên bên tai, sao thật như đánh thức nỗi đau nào sâu kín giữa trái tim.

Tôi, Túy Anh, Túy Tâm cùng lắng nghe tiếng đàn tài hoa của anh quỵện lẫn với tiếng *violon* man mác của tôi mà bồi hồi tác dạ. Bảy năm qua rồi, đêm nay, không ngờ tôi lại được đối diện với kỷ niệm buồn bã đến vậy. Tưởng như đang trở về những ngày Dalat cũ, một người con gái nhỏ với giọng đàn mãnh liệt, yêu và được yêu tha thiết bởi một người đàn ông lớn tuổi tài hoa.

Có cái gì sống thực hơn tiếng đàn anh khi mà mọi sự đã chìm hẳn vào dĩ vãng? Kỷ niệm những ngày Nha Trang tháng 7/1974 kéo dài đến Dalat tháng 3/1975 thật giống như những vết dao đâm mạnh vào tim.

Trong cuộc đời yêu đương đầy sóng gió, đây là người đàn ông đem được cho tôi nhiều ấn tượng sâu sắc nhất. Đam mê âm nhạc quỵện chặt với hạnh phúc tình yêu. Đau khổ dẫn vật trợn lẫn cùng nước mắt, thuốc ngủ và rượu... Mỗi tình lớn mang đầy đủ sắc thái của một cuộc đời dài. Người đàn ông yêu tôi tha thiết và cũng nhận lãnh từ tôi thật nhiều đau khổ. Con người với dáng dấp khinh khoáng, giọng nói trầm ấm, đôi tay tài hoa tạo nên được những âm thanh tuyệt diệu. Con người đã yêu tôi hết lòng và cũng hết lòng muốn giữ tôi trong cuộc sống... Vậy mà tôi đã để vượt mất... Để đến hôm nay, tóm gọn chỉ là một cuốn nhật ký với cuốn băng nhạc lưu lại trong tay!

Đêm trời lạnh, nghe lại tiếng đàn xưa, tôi không ngờ kỷ niệm mãnh liệt sống dậy dường ấy. Nha Trang với mùa hè 1974 gặp và yêu anh say đắm, khác hẳn với Nha Trang 1982 rất nhiều. Nhưng mà đâu đó trong vũng không gian này, tôi như tìm lại đúng cảm tưởng của buổi đầu tiên gặp gỡ... Hình ảnh người con gái nhỏ mỏng manh đi thẳng vào đời anh như một con lóc đang sống dậy trước mắt. Một mẫu đàn bà con nít được yêu, được nâng niu chiều chuộng và có khả

năng làm đảo lộn sự cố định trong cuộc sống đau buồn của một người đàn ông lớn tuổi tài hoa. Nhưng rồi cũng như một con lốc, tôi ra đi khỏi đời anh với trọn trái tim tan nát.

Mối tình lớn đau khổ nhất trong định mệnh giông gió 14 năm, đêm nay bắt gặp lại qua tiếng đàn diu dặt, sao thật tê điếng tâm hồn. Chỉ tại tôi đã để mất anh. Tại tôi ngu xuẩn không ý thức được tình yêu vô giá của anh ngày ấy.

Nhận định một điều rằng, những lúc vui với hạnh phúc bên đường, tôi quên hẳn anh. Nhưng chỉ khi nào hoàn toàn trống vắng cô đơn, lòng tôi lại hướng về anh với trọn niềm tiếc nuối. (Như thời gian cùng cực trước khi gặp Đan, --tháng 11/1979-- và như đêm nay, quãng định mệnh thật nhiều đau khổ tháng 2/1982, sau khi tan vỡ mối tình cùng Đan.)

[]